

КОГАТО НЕ ЗНАЕШ КАКВО ДА НАПРАВИШ

Дейвид Уилкерсън
1 Март 1979

Какво бихте си помислили ако в телевизионно обръщение към нацията президента каже: „Наистина не знаем какво да направим! Лидерите ви са объркани и нямаме идея в коя посока да поемем.“ Това би било голяма реч. Нацията ще се сгърчи в подигравки и презрение към него и кабинета му.

Но точно това направи цар Йосафат. Три вражески армии обграждаха Юдея, а този могъщ лидер беше събрал заедно нацията в Ерусалим, за да изгради военен план. Нуждаеше се от планове, от уверено обявяване на бъдещите си действия. Нещо трябваше да се направи незабавно. Вместо това Йосафат се изправи пред хората и изля сърцето си изповед пред Бог: „ето как ни възнаграждават като идат да ни изпъдят от Твоето притежание, което си ни дал да наследим. Боже наш, не щеш ли да ги съдиш? Защото в нас няма сила да противостоим на това голямо множество, което иде против, нас, и не знаем що да правим; но към Тебе са очите ни.“ (2 Летописи 20:11-12)

Що за план е това? Няма програма, няма комитет. Няма разветви знамена, няма лъскава бойна техника, няма брилянтни военни планове, няма гърмящи трюпети или сбор на патриотични армии. Просто една изповед – „Защото в нас няма сила да противостоим на това голямо множество, което иде против, нас, и не знаем що да правим; но към Тебе са очите ни.“ Те решиха да стоят кротки, да признаят объркването си, да си приберат играчките. Не биха се мръднали на никъде, освен по-близо до Бог, не биха потърсили помощ от друго място, освен от Него.

Звучи ли ви страхливо и абсурдно? Добре въоръжени вражески войски ги обграждаха, а лешояди зачерниха небето, очаквайки битката да започне, а те просто се събраха заедно, хвалещи Бог, признавайки си, че не знаят какво да направят и търсейки само Неговото лице за помощ.

В наши дни, когато изпаднем в беда, ние действаме като че искаме да кажем: „Господи, обичам те, но вече знам какво ще направя.“ Когато врагът нахлуе като потоп, ние изпадаме в паника. Чувстваме, че трябва да направим нещо, да накараме нещо да се премести. Имаме нужда да виждаме как се случват неща и се чувстваме виновни, ако не доказваме непрекъснато на Бог колко много желаем да „направим всичко, каквото Той ни заповяда.“

Желанието да „накараш нещата да се случат“ идва при всеки от нас

1. Разведена майка се тревожи за несигурността на детето си след като бащата ги е напуснал. Детето не оставя майка си майка си на мира. То крещи и иска баща си. Изглежда, че цялата любов, с която майката го залива не е достатъчна. Какво направи тази християнска майка? Обадила се на приятелките си за съвет; разровила се в книгите за отглеждане на деца, търсеща решения; в края на деня, много притеснена, тя си мислеше: „Просто трябва да направя нещо по въпроса, преди нещата да са излезли от контрол“

Но има и по-добър начин. Абсолютно библейско е тази майка да отпусне ръце и да изплаче: „Това е твърде много за мен; дадох най-доброто от себе си; не знам към кого да се обърна или какво да направя! Никой не може да ми помогне, така че просто ще стоя близо до Исус, ще държа погледа си прикован само върху Него и ще Му вярвам, че ще ме изкара от тази ситуация.“

2. Объркана двойка е на ръба да се откаже. Толкова много им се искаше да дадат 100% на Исус, но са били изложени на легалистично поучение на страх, което ги е поробило. Пометени са от харизматичното движение, надяващи се да намерят радост и пълнота. Но един проповедник им казал: „Исус казва, че трябва да бъдем свършени. Той никога не би ни накарал да направим нещо, което не можем. Да кажеш, че трябва да грешаш по мъничко всеки ден е просто претекст.“ Друг добавил: „Отложено покорство е непокорство. Всяко непокорство може да те направи проклет.“ И те вече се тревожат за всички неща, които са забравили да направят, за несъвършенствата си и ежедневните си борби с плътта, и се чувстват победени.

Наскоро попаднали на бюлетин от някакъв евангелизатор, който ги предупредил: „В Деня на страшния съд ще има много християни, които са ходили на църква по 3 пъти в седмицата, молили са се на езици, пророкували са, преподавали са в неделни училища и са служили като дякони, но които няма да бъдат допуснати в Небето, защото не са чели достатъчно Библиите си и не са се молили достатъчно. Бог е ядосан на хора, които грешат всеки ден. Той е решен да ги накаже с вечно наказание. Няма надежда за тях, освен ако не спрат да извършват грях напълно.“ И те вече се притесняват това, че не се молят и не четат достатъчно Библиите си, за да угодят на Бог.

Живеят в постоянен страх. Казвали са им някои неща относно страха им – някои твърдят, че „демон на страх“ е пропъзлял у тях. Други са има казвали, че са виновни поради „неправилна изповед“ и ги накараха да „не приемат този страх“. Просто „да изповядат победа“ – това им казаха – и всичко ще се оправи.

Съпругата каза: „Толкова сме отчаяни в опитите си да изчистим себе си за Бог. Всяка вечер правим оценка на деня и винаги чувстваме, че Бог е недоволен, защото ние някак си не сме успели да се държим прилично, да направим добра изповед или да на направим нещата правилно. Обещаваме утре да се справим по-добре. Но тези неща ни карат да искаме да се откажем и да спрем да правим опити. Загубихме чувството си за мир и сигурност. Това не е изобилен живот – това е страх. Кръстът на Исус не означава ли повече от това?“

Какво да направят? Вече се чудят кой е прав – Харизматиците или Баптистите? Вярата им е разклатена и са загубили посоката си. Кой учител е прав? Всички те изглежда имат много добри аргументи и много стихове, с които да докажат гледната си точка. Какво е святост, какво очаква Бог? Бог всичко ли направи за мен на Кръста или трябва да събера сили и да изработя спасението си със страх и трепет? Толкова е обърквашо!

Моят отговор: Признай си объркването, не търси задоволителен отговор на всички тези въпроси. Недей да търсиш учители, за да получиш решения на проблемите си и да намериш отговори. Не знаеш какво да направиш или къде да отидеш? Добре! Много добре! Сега си готов да го направиш по Божия начин. Вече можеш да кажеш с Павел: „Реших да не знам нищо друго между вас, освен Христос, при това Христос Разпнат.“ Стига си търсил разни проповедници и учители – отиди при Господ сам! Погледни на Него и изплачи заедно с Йосафат: „Очите ми са върху Теб!“

3. Една двойка в Айова се опитва да спаси брака си. Женени са от 15 години, но последните 5 са непоносими. И двамата имат скелети в гардероба си, и двамата са виновни за неспазване на брачните обещания. Той и изневерил, а тя „почти“ му изневерила. Пет години се опитват да си простят един на друг. Но бракът им вече не е добър. Кълнат се в любов един към друг, но всеки от тях знае, че нещо не е наред. Не могат да говорят за това. Самотни са, макар че са заедно. Няма взаимоотношения и колкото повече се опитват, толкова повече се отчайват. Ще имат хубава седмица, всичко изглежда закърпено и нормално. И тогава, внезапно, всичко се срутва, тих яд и спомени взимат връх. Тя плаче в леглото, той мисли да се предаде. От една страна те все още се привличат един друг, от друга страна – като че ли са алергични един към друг. Опитвали са се да говорят за проблемите си. Правили са обещания, които не са спазили; чели са книги, търсещи помощ; ходили са на семейни консултации. Но нищо не всъщност не решава проблемите им. Достигнали са място, от което няма връщане назад. Просто не знаят какво да направят или към кого да се обърнат за помощ!

Има ли някакво решение? Мисля, че да. Всички бракове – дори добрите – има периоди на стрес. Но някои бракове няма как въобще да бъдат изцерени без истинско чудо. Когато двама души са опитали всичко, когато няма къде да отидат за помощ, когато объркване и паника вземат връх, тогава трябва да се намеси Бог. Още веднъж, всичко, което трябва да направиш в подобна криза, е да постъпиш като Йосафат. Не се страхувай от объркването си. Не си единствения срещу стената. Бог е специалист в „безнадеждни“ ситуации. Бог се намесва когато ние спрем да се опитваме да постигнем всичко сами. Тази двойка, с брака, който скоро ще се разбие върху скалите, трябва да спре да търси помощ от източници извън Бог. Те трябва да предадат проблемите и живота си на Господ и да се молят: „Боже, това е по-силно от нас. Опитавме се и не стана. Изглежда безнадеждно, така че просто ще застанем в присъствието Ти, търсещи помощ само от Теб. Или ти, Господи, или нищо. Очите ни ще стоят на Теб.“

4. Читателю, и ти ли си изправен пред кризи, в които не знаеш какво да направиш или къде да отидеш за помощ? Финансова криза ли е, която ти се зъби право в лицето? Или живееш в дом, който ти разкъсва духа на парчетата? Децата ти наранили ли са те, или някое от децата ти е донесло мъка? Загубил си работата си? Бъдещето ти е плашещо и неясно? Бракът ти е в

опасност? Смъртта на близък човек те е потопила в депресия, самота и празнота? Развод те е накарал да се чувстваш като отхвърлен неудачник?

Чувстваш ли се смазан точно сега? Опитвал ли си много неща, за да се измъкнеш от ситуацията, и нищо не помага? Уморен ли си да опитваш? Достигнал ли си предела на надеждата си? Казал ли си на сърцето си: „не знам какво да правя сега!“?

Живеем във време, в което всичко се клати и изглежда несигурно и всеки го боли по един или друг начин.

Почти никой не знае какво да прави от тук нататък. Лидерите ни нямат и най-смътна идея какво се случва със света или с икономиката. Бъдещето е напълно неизвестно.

Светът на бизнеса е дори още по-объркан – икономисти, спорещи един с друг относно това, което предстои. Няма нито един икономист или бизнесмен в света днес, който със сигурност да знае накъде сме се запътили.

Психолози и психиатри са объркани от променящите се сили, влияещи на хората днес. Те наблюдават разбиването на домове и семейства, точно толкова объркани, колкото и всеки един от нас, относно онова, което се случва. Гледните им точки си противоречат с тези на всички останали.

Дори християните днес могат да се объркат. Служителите ни убеждават да се изправим пред проблемите си като „погледнем сами в Библията и намерим отговорите“. Но Библията не винаги казва „Така трябва да направиш!“ Не винаги има директен отговор на проблема ти. Понякога, освен ако не получиш специално откровение от Духа, можеш да се объркаш от стихове, които на пръв поглед изглежда си противоречат. На едно място пише: „Продай всичко, което имаш и раздай на бедните.“ На друго място – „Ако човек не се грижи за дома си той е по-лош от невярващ и се е отрекъл от вярата.“ Ако продадеш всичко и го дадеш на бедните, какво би ти останало, за да нахраниш семейството си?

Вярвате или не, дори и най-големите светци живели някога никога не са разбирали напълно борбата между плътта и Духа. Защо са всички тези различни деноминации? Защо са всички тези спорове върху доктрини? Защо са тези спорове върху кръщения, доктрини и етика? Просто защото хората днес все още са в тъмнина относно толкова много неща. Всички ние рано или късно достигаем до мястото, на което беше Цар Йосафат. Врагът идва срещу всеки един от нас. Някой излизат на големия фронт, като че не се страхуват от нищо, нямат въпроси, нямат проблеми, но именно те са онези, които водят най-жестоките вътрешни войни. Често тези, които съдят всички и които се представят за свети и праведни пред другите, водят война с похотта дълбоко в себе си.

Да, всеки от нас го боли по един или друг начин! Всеки от нас се нуждае от нещо! Всички достигаем до точката на паника, когато сърцето крещи : „Какво да правя сега?“

Някои хора мислят, че не трябва да си признавам, че аз също водя вътрешни борби. Но аз пресъхвам духовно на моменти. Потаям се в тъмнина и объркване на моменти. Както Йосиф, така и аз бих могъл да призная: „Словото ме изпитва!“ Но аз не съм по-добър или по-лош от никой от читателите на това послание. Били Греъм е по същия начин. Най-светият от хората също изпитва болка. Знам през какво преминаваше цар Йосафат. Бил съм там, когато и аз трябваше да викам силно: ”Не знам какво да направя, така че ще държа поглед върху Него!”

Не скръстваш ръце, седейки си спокойно, очакващ Бог да свърши всичко!

Не това означава да „държиш очите си на Господ“. Ние гледаме на Господ не като хора, които знаят какво да правят, а като хора, които нямат никаква идея какво да направят. Но ние знаем, че Той е Царя, който седи върху потопа. Той е Господар на всичко и ние знаем, че дори света да се счупи на две, дори да се разпадне, Той е сигурна Канара. Очите ни гледат възкресения Господ. Ако ние не знаем какво да направим, вярата ни уверява, че Той знае какво да направи.

Дитрих Бонхофер, немският теолог, обрисова християнина като някой, който се опитва да прекоси море от плуващи ледени късове. Този християнин не може да си почине никъде докато прекосява морето, освен на вярата си, че Бог ще му погне да прекоси. Не може да застане дълго на едно място или би потънал. След като е направил крачка, той трябва да се подготвя за следващата. Под него се намира бездната, а пред него – несигурността, но пред него винаги е Господ – твърд и сигурен! Все още не вижда земя, но тя е там – обещание в сърцето му. Така че християнският пътешественик държи очите си върху крайната си цел!

Предпочитам да мисля за живота като за пътуване в пустиня – като това на децата на Израел. И битката на Йосафат, заедно с всички деца на Юдея е и наша битка. Естествено – пустиня е, има змии, пресъхнали кладенци, долини на сълзите, вражески армии, горещи пясъци, суша, непроходими планини. Но когато децата на Господ спряха, за да видят спасението Му, Той постави трапеза в пустинята, мана валя от небето, унищожи вражески армии чрез силата си, изкара вода от скалите, неутрализира отровата на змийското ухапване, води ги чрез стълб и облак, даде им мед и мляко и ги заведе в обещаната земя със издигната и могъща ръка. И Бог ги предупреди да кажат на всяко следващо поколение: „Не чрез сила, нито чрез мощ, Но чрез Духа ми, казва Господ на Силите“ (Захария 4:6)

Един репортер ме попита относно натиск върху църквата, оказван от данъчните и някои други държавни служби. „Не се ли опитват данъчните да обложат с данъци всеки служител? Няма ли да дойде ден, когато правителството ще удуши мисионерските и евангелските кампании? Какво ще правиш тогава, виждайки че тези работи вече се случват?“

Аз отговорих: „Ние ще бъдем заставени да вършим работата на Исус по начина, по който я вършеше и Той. Вероятно ще дойде ден, когато аз и всички мои приятели служители ще трябва да спрем да евангелизираме на едро и ще се върнем към новозаветните методи. Ще бъде скъпо да се евангелизира като днес и ще се върнем на улицата, ходейки сред

грешниците, като Исус. Но докато очите ни са вперени в Исус, никой никога няма да спре посланието Му – то винаги ще се проповядва.”

Затова Исус каза: „Аз Съм Пътя!” (Йоан 14:6)

Спри да търсиш! Спри да се оглеждаш за помощ в погрешната посока. Усамоти се с Исус в тайната си стаичка; кажи му за това колко си объркан. Кажи му, че нямаш къде другаде да отидеш. Кажи Му, че само на Него вярваш да те измъкне. Ще бъдеш изкушаван да се заемеш сам със ситуацията. Ще искаш да решаващ за себе си. Ще се чудиш дали Бог въобще работи – няма да виждаш признаци, че нещата се променят. Вярата ти ще бъде изпитана до край. Но нищо друго не работи. Така или иначе няма нищо за губене. Петър го каза така: „Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот” (Йоан 6:68)

„Като гледаме на Исуса начинателя и усъвършителя на вярата ни...” (Евреи 12:2)

„Към Мене погледнете и спасени бъдете всички земни краища; Защото Аз съм Бог, и няма друг.” (Исая 45:22)

„Които търсите Господа; Погледнете на канарата, от която сте отсечени...” (Исая 51:1)

„Но аз ще погледна към Господа, Ще чакам Бога на спасението си; Бог мой ще ме послуша.” (Михей 7:7)

„От лош слух не ще се бои; Сърцето му е непоколебимо понеже уповава на Господа.” (Псалм 112:7)

„Кой измежду вас се бои от Господа И слуша гласа на Неговия служител. Но ходи в тъмнина и няма светлина? Такъв нека уповава на името Господно, И нека се обляга на своя Бог.” (Исая 50:10)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1979 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[When You Don't Know What To Do](#)